

Плевенски исторически четения

Pleven Historical Readings

Регионален исторически музей – Плевен
Regional Historical Museum – Pleven

Издание Publication	Съединение и разединение Unification and disunity
Том / година Volume / year	V / 2026
Издател / държава Publisher / country	Регионален исторически музей – Плевен, България Regional Historical Museum – Pleven, Bulgaria
Автор(и) Author(s)	Докторант Кристиан Младеновски Kristian Mladenovski, PhD, Student
Институция Affiliation	Великотърновски университет „Св. св. Кирил и Методий“ Veliko Tarnovo University “St. Cyril and St. Methodius”
Заглавие Title	ОБРАЗОВАТЕЛНИЯТ ЦЕНЗ И ИЗБОРИТЕ ЗА ДЪРЖАВЕН СЪВЕТ ПРЕЗ 1881 Г. THE EDUCATIONAL QUALIFICATION AND THE COUNCIL OF STATE ELECTIONS IN 1881
Страници Pages	265–277
Постоянен адрес Permanent URL	https://plevenhistoricalreadings.eu/articles/phr-5-265/

ОБРАЗОВАТЕЛНИЯТ ЦЕНЗ И ИЗБОРИТЕ ЗА ДЪРЖАВЕН СЪВЕТ ПРЕЗ 1881 Г.

Докторант Кристиян Младеновски

Великотърновски университет „Св. св. Кирил и Методий“

Резюме: Държавният съвет на Княжество България възниква по време на Режима на пълномощията. Уставът на новата институция е създаден от професор Марин Дринов, а част от държавните съветници се избират чрез двустепенни избори. За участие във вота се изисква определен възрастов, образователен и административен ценз. В проведения през есента на 1881 г. вот се включва целият политически елит на страната. Голяма част от кандидатите са завършили престижни учебни заведения в Западна Европа и Русия, най-многочислена е групата на лекарите, следвани от юристите и семинаристите.

Ключови думи: Държавен съвет; висше образование; образователен ценз; избори; Марин Дринов

С приемането на Търновската конституция на 16 април 1879 г. в Княжество България се въвежда всеобщо избирателно право за мъжете, навършили 21 години, които не са осъждани и имат граждански права. За избираем се приема всеки, който е на 30 и повече години и може да чете и пише. Учредителното народно събрание отхвърля идеите за създаването на Държавен съвет, както предлага Сергей Лукиянов в своя проект за конституция. Така се образува група от българското общество, която желае да се въведе висок образователен ценз и да се създаде институция, чрез която да се подобри законотворчеството, да се дадат повече правомощия на монарха в управлението на страната. Настоящата статия има за цел да представи идеите за въвеждането на образователен ценз в изборите за Държавен съвет, както и участниците във вота завършили висше образование. За целта

са анализирани наличните архивни източници¹, мемоарна литература² и историографски изследвания³.

Само две години след приемането на Търновската конституция идва първата сериозна политическа и конституционна криза. На 27 април 1881 г. княз Александър I уволнява премиера Петко Каравелов и назначава нов кабинет начело с генерал Казимир Енрот. През следващите дни новото правителство и монархическият двор обсъждат различни планове, с които да се промени Търновската конституция. Константин Иречек на 6 май се среща с д-р Константин Стоилов и предлага на княза да се дадат седемгодишни правомощия, да се създаде Държавен съвет, който да има правото да изготвя законопроекти, да разглежда и приема бюджета, да разрешава административни казуси и да бъде медиатор между институциите. К. Иречек дори определя и годишния бюджет на новата институция да възлиза на 300 000 фр.⁴ Според предвижданията, правомощията на Народното събрание силно се намаляват и то ще се свиква само когато е необходимо. Просветният министър обаче не дава ясна формула, по която ще се назначават държавните съветници, не определя техния брой, но според него те трябва да са чужденци, които да са водещи

¹ НБКМ-БИА, ф. 111 к, ф. 271 к. и др.

² Бурмов, Тодор. Спомените ми. Автобиография. София: Издателство „Любомъдрие“, 1994; Д-р Константин Стоилов. Дневник. Ч.1. София: Университетско издателство: „Св. Климент Охридски“ 1996; Головин, Александър. Александър I Български. Варна: Печатница „Н. Петров“ 1897; Икономов, Тодор. Мемоари. София: Издателство „Български писател“, 1973; Иречек, Константин. Български дневник. Т. 1,2. София: Издателство „Изток-Запад“, 2023; Маринов, Димитър. Стефан Стамболов и новейшата ни история. Т.1. София: Издателска къща „Български писател“, 1992 и др.

³ Блек, Сирил. Установяване на конституционно управление. София: Издателство „Отворено общество“, 1993.; Владикин, Любомир. История на Търновската конституция. София: „Народна култура“ 1994; Гешева, Йорданка. Държавната институция Велико народно събрание (1879-1911). София: „Иврай“, 2001. Гешева, Йорданка. Консерваторите, партията, личностите и изграждането на българската държава 1879-1886. София: Издателска къща „Диомира“, 2013. Димитров, Илчо. Князът, конституцията, народът. София: . 2003. Манолова, Мария. Парламентаризмът в България 1879-1894 г. София: „Сиела“, 2003. Манолова, Мария. Държавният съвет в системата на държавното управление-В: Юридически свят, 2005 кн. 2, с. 31-49. Палангурски, Милко. Избирателната система в България (1879-1911). Велико Търново: „Университетско издателство“, 2007. Палангурски, Милко., Тодоров, Николай, Христова, Христина., Цонева, Даниела., Младеновски, Кристиян. От империя към национална държава. Лица, партии, избори. (70-те, 80-те години на XIXв.) Велико Търново: Фабер 2024. Българският Стоянов, Иван. Либералната партия в Княжество България 1879-1886. София: „Наука и изкуство“, 1989. Танкова, Василка. Свободата на печата в Княжество България и Източна Румелия 1879-1885. Пловдив: „Свободна мисъл“, 1994. Тодоров, Горан. Временно отменяне и възстановяване на конституцията в Княжество България 1881-1883. София: Издателство на Българската академия на науките., 1991. Тодоров, Горан. Професор Марин Дринов и държавният преврат в Княжество България-В: ИИИ, Т.16-17. Тодорова, Цветана. Отново за Държавния преврат и режимът на пълномощия. -В: ИБИД, 1983, С.1983, с. 81-123 и др.

⁴ Иречек, Константин. Български дневник. Т. 1. София: Издателство „Изток-Запад“, 2023, с. 358-359.

специалисти в своята област, като не изключва възможността и за включването на българи. На 8 май д-р К. Стоилов посещава дипломатическите агенти на Италия, Франция и Русия, с които обсъжда Държавния съвет⁵. Дипломатите са на категоричното мнение, че все още е рано да се обявяват публично исканията на княза.

Ген. К. Ернрот настоява държавните съветници да са чужденци⁶, а на коренно противоположно мнение е К. Стоилов, който смята, че най-добре те да са българи. В дипломатическите документи английските представители лорд Гренвилд и Ласелс отбелязват, че по това време князът има желанието в Държавния съвет да влязат и чужденци⁷. Ситуацията е динамична, като Александър I променя мнението си. Малко преди да бъдат обявени условията на княз Александър I, К. Стоилов и К. Иречек започват да обсъждат евентуалните хора, които ще са подходящи за Държавния съвет и стигат до консенсус, че това ще са: проф. Марин Дринов, Димитър Греков, Антон Станишев, Марко Балабанов, Тодор Икономов, Петко Р. Славеиков, митрополит Симеон Варненски и Преславски, митрополитът на Русе, в Съвета да влязат и министрите, като дори не се изключва държавен съветник да бъде и бившият премиер П. Каравелов⁸. На 11 май монархът представя три искания: право на извънредни правомощия за седем години, откриване на нови институции (Държавен съвет) чрез издаване на укази и реформиране на съществуващата система⁹. При неизпълнение на исканията княз Александър I обявява, че ще абдикира от българския престол. Монархът натоварва К. Иречек да изготви план за действие, който да определи най-важните задачи на властта и как трябва да изглежда Държавният съвет. Планът е готов е на 28 май. В него К. Иречек предлага Държавният съвет да се състои от 12 редовни и няколко допълнителни члена, да разглежда законопроектите и да дава съвети на княза по всички въпроси. Авторът на документа не уточнява как ще става изборът на държавни съветници, но според него е задължително да има един търговец¹⁰, а всички други да имат големи знания за държавните работи.

⁵ Алманах на Българската конституция. Съставител П. Бакалов. Пловдив: Петър Бакалов и С-ие, с. 408,409.

⁶ Тодоров, Горан. Временно отменяне и възстановяване..., с. 37.

⁷ Д-р Константин Стоилов. Дневник, с.234.

⁸ Иречек, Константин. Български дневник, с. 364.

⁹ Палангурски, Милко. История на Нова България. Княжеството. (1879-1911) . София: Сиела, 2013, с.73.

¹⁰ НБКМ-БИА, ф. 271, а.е. 22, л. 5.

Тъй като исканията на монарха могат да бъдат приети само от Велико народно събрание, на 14 юни и 21 юни се провежда вотът. Той е спечелен убедително от консерваторите, които поддържат княза и се надяват чрез него най-накрая да приложат на практика своите идеи за управление. Доскоро управлявалите либерали получават само шест места от общо 307. Единственото заседание на II Велико народно събрание се провежда на 1 юли, като на него присъстват представители на Великите сили, а всички искания на монарха са одобрени. Премиерът ген. К. Енрот подава оставка, назначава се ново правителство без премиер, под прякото ръководство на княза. След като получава допълнителната власт, княз Александър I бърза да се заеме с основната задача, създаването на Държавен съвет. С изработването на устава е натоварен проф. М. Дринов. Изборът не е случаен. Той е част от Временното руско окупационно управление и ръководи отдела на Народното просвещение и духовните дела. Освен това през 1878 г. той предлага да се създаде Народен съвет, който до голяма степен има правомощията на Държавен съвет. Първоначално проф. М. Дринов предлага Съветът да се състои от министрите, които да имат само съвещателен глас, между 5 и 7 назначени от княза и 12 избрани чрез двустепенен вот. Те трябва да отговарят на следните условия: да са навършили 30 години, да са били министри, губернатори, вицегубернатори, членове на Касационния или Апелативния съд, да са изпълнявали съвестно своите задължения, да са били част от някое друго висше учреждение и да са завършили висше образование или курс¹¹.

Следващата стъпка е преминаване на проекта през обсъждане в Министерския съвет, което става на 21 и 22 август. Дискусията е разгорещена, като ябълка на раздора е броят на членовете, които се избират след избори. Според министъра на просвещението К. Иречек, в първия Държавен съвет трябва да има назначени от монарха, такива, които са по право, и избрани от народа (между 10 и 12)¹². На друго мнение е К. Стоилов, според когото съветниците трябва да се назначават от монарха и Народното събрание. От друга страна, Георги Вълкович смята, че 8 от членовете трябва да се определят чрез вот, Антон Теохаров – 10, а подполковник Ремлинглен и ген. Крилов – 12, като според последния избраните трябва само да изказват мнение.

Относно образователния ценз също няма единодушие. Според подп. Ремлинглен е достатъчно кандидатите да имат завършено средно образование, д-р Г. Вълкович отхвърля двойните

¹¹ НБКМ-БИА, ф. 111, а.е. 22, л. 254-255.

¹² НБКМ-БИА, ф. 271, а.е. 12, л. 27.

избори¹³, но смята, че кандидатите трябва да са представители на най-едрите търговци, завършили средно или висше образование и служили пет години¹⁴. Според другите завършеното висше образование е задължително условие, за да може да бъде избран един държавен съветник. След като приключват обсъжданията в Министерския съвет, споровете около броя на назначените и избраните държавни съветници остават.

На 8 септември се провежда Министерски съвет в княжеския дворец под ръководството на княза, който настоява избраните държавни съветници да са 10, а назначените от него 9. В крайна сметка последната дума е предоставена на проф. М. Дринов. Шест дни по-късно Уставът на Държавния съвет е готов. Според документа князът назначава четирима, осем се избират чрез двустепенен вот, а шестимата министри и един архиерей участват в заседанията на Съвета и дават глас, когато се обсъждат въпроси в техния ресор. Кандидатите, които ще участват във вота, трябва да отговорят на четири условия:

Да са български поданици или родени в Княжеството.

Да са изпълнявали безупречно своята служба като министри, дипломатически агенти, членове на различни съдилища или председатели, губернатори, вицегубернатори или членове на административен съвет.

Да са на 30 или повече години.

Да са заемали друга важна държавна служба, след като са завършили някое високо учебно заведение¹⁵.

Уставът пояснява, че ще бъдат публикувани специални правила за провеждането на изборите за Държавен съвет, а мандатът им ще е три години.

Недоволен от публикувания устав е княжеският секретар д-р К. Стоилов. Той изготвя свой устав на Държавния съвет, който изпраща на монарха. В него предлага държавните съветници да са 12 и да се избират изцяло от монарха, като те трябва са навършили 35 години, да са служили 4 години на висок пост в държавата или да имат завършено висше образование¹⁶. Проектът обаче е отхвърлен.

Временните правила и изборите за Държавен съвет са публикувани на 7 октомври, като в тях се пояснява, че ще се представи списък на всички кандидати, отговарящи на условията и допуснати до вота, който обаче може да бъде допълван дори в

¹³ НБКМ-БИА, ф. 271, а.е. 12, л. 28.

¹⁴ НБКМ-БИА, ф. 271, а.е. 12, л. 28.

¹⁵ Държавен вестник, бр. 67, 16.IX.1881.

¹⁶ ЦДА, ф. 600К. оп.3, а.е. 176, л. 3.

самия избран ден¹⁷. С излизането на указа за провеждане на изборите в Държавен вестник е публикуван и списък с кандидатите. Първоначално той е от 58 души, като четири дни по-късно е разширен и в него вече са 63 (Таблица 1.), макар някои все още да отсъстват от списъка.

От всички представени 18 са министри, което показва колко нестабилна е политическата обстановка в България в първите години след Освобождението. 19 от одобрените кандидати са завършили медицина, като от 4 са получили диплома в Париж (Г. Вълкович, Георги Атанасович, Петър Петрович и Димитър Калевич), трима в Цариград (Панталей Минчович, Минчо Цачев, Параскев Казаски в Цариград), като в османската столица обучението се води по френски образец и се дава право на завършилите да продължат във Франция, без да се явяват на приравнителни изпити. Четирима учат в Руската империя (Петър Вълков, който постъпва в Медицински факултет, Димитър Моллов, Младен Желязкович и Йордан Брадел), трима във Виена (Димитър Павлович, Асен Шишманов и Стоян Радославов), Васил Берон специализира в столицата на Австро-Унгария, а преди това завършва във Вюртемберг, Германия. Трима са се дипломирали в Букурещ (Паскал Бисеров, Иван Славков и Андрей Парушев, който след това специализира в Италия.) А. Апостолов пък е гръцки възпитаник и е сред най-младите кандидати. Г. Вълкович, М. Цачев и П. Казаски и П. Минчович са лекари в османската армия. М. Цачев се включва и Освободителната война, като освен него това правят П. Бисеров, Д. Калевич, Д. Моллов и Й. Брадел¹⁸. Г. Вълкович, Андр. Парушев и Д. Моллов са част от УНС.

Друга голяма група с висше образование е тази на юристите, която наброява 14 души. Десет от тях получават дипломата си в Русия (Христо Стоянов, Порфирий Стаматов, Антон Теохаров, Стефан Зографски, Петър Оджаков, П. Каравелов, Андрей Манолов, Христо Павлов, Васил Мишайков, Георги Теохаров), трима във Франция (М. Балабанов, Димитър Греков, Иванчо Хаджипенчович), а Гавраил Моравенов завършва Атинския университет. От по-малко известните на широката аудитория кандидати са Ст. Зографски (Калпазанов), П. Оджаков, Андр. Манолов и В. Мишайков. Първият, след като получава висше образование, се завръща в Габрово и е учител, като след Освобождението е член Апелативния съд и заместник-председател на Върховния съд. На П. Оджаков най-голямото му постижение е участието му като де-

¹⁷ Държавен вестник, бр. 73, 7.X.1881.

¹⁸ **Стефанов, Васил.** Българската медицина през Възраждането. София: Държавно издателство „Медицина и култура“, 1980, с. 186-187.

путат в I ВНС, след което изгражда кариера на добър юрист и преводач. Андр. Манолов също е габровец и член на ВКС, а преди Освобождението е учител по физика и математика¹⁹. В. Мишайков е племенник на Панарет Рашев и негов секретар през 1877 г., а след Освобождението освен член на ВКС е и прокурор.

Седем са преминали през семинария (Т. Бурмов, Георги Тишев, Никола Даскалов, Йосиф Ковачев, Петър Генчев, Райчо Каролев и Алексей Петков), което става в Русия. Всеки един от тях изгражда кариера, достойна да бъде обект на самостоятелно изследване, което е доказателство, че семинаристите успешно се вписват обществения живот след Освобождението.

Петима обвързват живота си с хуманитаристиката (М. Дринов, Васил Стоянов, Никола Михайловски, Димитър Агура и Васил Попович), като Д. Агура завършва в Яш, В. Стоянов в Прага, а другите трима в Русия.

Трима са завършили естествени науки и математика (Васил Василиев, Георги Кирков и Иван Гюзелев) в Русия. Трима са инженери (Илия Фитов, Сава Ничев и Иван Маринов), които получават своето образование в Германия, а Никола Стойчев в колеж в Малта. Инженерите не са активна част от политическия живот, като се отдават на своята професия и учителска дейност. Димо Хранов и Иван Гошев завършват земеделие, съответно в Загреб и Гриньон.

От двамата по-непознат е Ив. Гошев, който е чиновник в няколко министерства и сред най-дейните при откриването на училището в Княжево. Едва двама са финансистите с диплома, Гр. Начович и Георги Желязкович, които са френски възпитаници. В листите се включва и първият шеф на Статистическото бюро с фамилия Бодарев, който е по произход бесарабски българин.

Изборите за гласни се провеждат на 25 октомври, а седмица по-късно е и същинският вот. Той е спечелен убедително от консерваторите. Проверката на изборите се проточва и е съпътствана с проблеми за управляващите. В крайна сметка в окончателните изборни книжа присъстват имената на 96 души. Към вече изброените с висше образование се присъединяват още няколко човека. Струва си да отбележим имената на шестима лекари:

¹⁹ Аврамова, Румяна., Василева, Весела, Давчева, Даниела, Даскалова, Красимира, Димитрова, Дочка, Еленкова, Ваня, Куюмджиева, Миглена. Българска възрожденска интелигенция. Учители, свещеници, монаси, висши духовници, художници, лекари, аптекари, писатели, книжари, търговци, военни... София: Държавно издателство „Петър Берон“, 1988, с. 394, 480-481.

д-р Младенов, д-р Алекси Христов, д-р Димитър Кирович, Стат Антонов, Атанас Чернев и Васил Карановски. За първия нямаме запазени сведения за живота му. Ст. Антонов завършва в Букурещ, Ал. Христов и В. Карановски в Русия, а Д. Кирович и Ат. Чернев в Париж и Монпелие. Ат. Чернев често в документите е изписван само със своята фамилия и е сред кандидатите на приближените до Драган Цанков хора и е лекар в Свищов. Трима са юристи (Никола Сукнаров, Г. Теохаров и К. Стоилов). Първият завършил в Белград, вторият в Русия, а третият в Хайделберг. Не се включва имащият право А. Станишев, който е противник на княза и е завършил математика в Русия, както и Андрей Стоянов, който е завършил право в Русия и е участник в УНС и I ВНС.

От имащите право на участие след изборите в работа на Държавния съвет се включват 13, както и Й. Ковачев, който е 26-ти. От тях 12 са с висше образование, като трима са лекари, трима са юристи, трима са хуманитаристи и трима семинаристи.

На 27 април 1881 г. започва Режимът на пълномощията, който довежда до сериозна политическа криза в страната. Князът и назначеното от него правителство имат идеята да създадат нова институция - Държавен съвет, която да е постоянно действащ орган, да разглежда всички законопроекти, да приема административни правилници, да следи за изпълнението на конституцията, както и да се занимава с всеки важен въпрос за страната. Идеите за неговия състав се появяват още в първите дни след преврата, като първоначално възниква идеята той да е съставен от чужденци, но по-късно се налага мнението българи да са държавни съветници. Образователният ценз играе важна роля във плановете за Държавен съвет, като се приема уставът, предложен от проф. М. Дринов, според който 2/3 от държавниците съветници се избират след двустепенен вот, като те трябва да са завършили средно или висше образование и да са заемали висок пост в Княжество България.

В проведените избори се включва целият политически елит, който в голямата си част е добре образован в учебни заведения в Западна Европа и Русия. Най-голяма е групата на лекарите, следвани от юристите и семинаристите. За част от участниците във вота това е единствената поява на политическата сцена. За други ще е един от многото политически сблъсъци на партийния терен. В крайна сметка политиката се оказва притегателен

център за някои от най-образованите българи, а образованието им е предпоставка, че независимо от политическите различия по между им съграждането на модерна България е техен основен приоритет.

Таблица 1. Списък на кандидатите за Държавен съвет от 21.10.1881 г.

№	Име и презиме	Месторождение или местоживеене	Ценз, забележки и къде е завършил
1	Марин Дринов	Панагюрище	Бивш министър-Московски университет
2	Тодор Бурмов	София	Бивш министър. Киевска духовна академия
3	Марко Балабанов	Клисура, Румел.	Бивш министър Право и медицина в Атина, Париж и Хайделберг.
4	Георги Атанасович	Свищов	Бивш министър. Завършил медицина в Париж
5	Григор Начович	Свищов	Бивш министър. Финанси в Париж
6	Димитър Греков	София, м.ж.	Бивш министър. Право в ЕКС Прованс
7	Тодор Икономов	Шумен, м.ж.	Бивш министър
8	Георги Тишев	Търново, м.ж.	Бивш министър. Духовна академия в Киев
9	Иван Гюзелев	София	Бивш министър Физико-математически факултет в Киев
10	Христо Стоянов	София	Бивш министър. Право Московски университет
11	Порфирий Стаматов	София	Бивш министър. Право в Киев
12	Никола Стойчев	Шумен, м.ж.	Бивш министър. колеж в остров Малта
13	Гавраил Моравенов	София, м.ж.	Член на касацията. Право в Атина
14	Никола Михайловски	Елена, м.р.	Филологически факултет на Московски университет

№	Име и презиме	Месторождение или местоживеене	Ценз, забележки и къде е завършил
15	Иванчо Пенчович	София, м.ж.	Право в Париж
16	Георги Вълкович	София, м.ж.	Министър. медицина в Цариград и Париж
17	Георги Желязкович	София, м.ж.	Министър. Финанси в Париж
18	Георги Теохаров	София, м.ж.	Право в Московски университет
19	Николай Даскалов	София, м.ж.	Семинария в Киев
20	Панталей Минчович	София, м.ж.	Медицина в Цариград
21	Минчо Цачев	Търново, м.ж.	Медицина в Цариград
22	Юрдан Тодоров	Елена, м.р.	-
23	Васил Стоянов	София, м.ж.	Прага, филология
24	Йосиф Ковачев	София, м.ж.	Духовна академия в Киев
25	Васил Мишайков	София, м.ж.	Право в Москва
26	Илия Цанов	София, м.ж.	
27	Христо Павлов	-	Право в Одеса
28	Андрей Манолов	Русе, м.ж.	Право в Москва
29	Петър Генчов	София, м.ж.	Завършил курс в Духовна академия в Одеса
30	Васил Василиев	-	Математически факултет в Киев
31	Петър Вълков	-	Духовна академия в Киев и по-късно учи медицина
32	Васил Попович	-	Историко-филологически факултет в Москва
33	Димитър Агура	-	Историко-филологически факултет в Яш
34	Д-р Димитър Моллов	София, м. ж.	Медицински факултет в Москва
35	Д-р Димитър Калевич	-	Медицина в Париж

№	Име и презиме	Месторождение или местоживее	Ценз, забележки и къде е завършил
36	Д-р Йордан Брадел	-	Медицина в Москва
37	Д-р Петър Петрович	-	Медицина в Париж
38	Д-р Димитър Павлович	Свищов, м. ж.	Медицина във Виена
39	Д-р Асен Шишманов	София	Медицина във Виена
40	Д-р Младен Же- лязков	Видин	Медицина в Москва
41	Д-р Иван Сла- вков	Видин	Медицина в Букурещ
42	Д-р Андрей Па- рушев	Шумен	Медицина в Букурещ и Италия
43	Алексей Петков	София	Курс в Духовна ака- демия в Киев. Има и престой в Германия
44	Д-р Васил Берон	Търново	Медицински факултет. Германия и Виена
45	Д-р Паскал Би- серов	Русе	Медицина в Букурещ
46	Д-р Алеко Апо- столов	-	Медицина в Атина
47	Д-р Стоян Ра- дославов	-	Медицина във Виена
48	Д-р Параскев Казаски	Враца	Медицина в Цариград
49	Иван Гошев	София, м.ж.	Земеделие в Гриньон/ Франция
50	Георги Кирков	-	Физико-математически факултет в Одеса
51	Ил. Фитов	-	инженер
52	Сава Ничев	-	Завършил висше обра- зование в Германия
53	Иван Маринов	-	Политехника в Герма- ния

№	Име и презиме	Месторождение или местоживеене	Ценз, забележки и къде е завършил
54	Михаил Сарафов	-	Бивш министър слуша лекции в Загреб и Париж
55	Драган Цанков. Престой в Одеса и след това слуша лекции във Виена	Свищов	Бивши министри. Тяхното право на участие е под въпрос съгласно член 8-ми от Временните правила, заради подписаното от тях обръщение към народа във вестник „Независимост“ от 4-ти юни 1881 г.
56	Петко Славейков-	Трявна	
57	Петко Каравелов. Право в Москва	Копривщица	
58	Д-р Димитър Бодарев	София, м.ж.	Д-р право
59	Димитър Хранов	-	Висше агрономическо училище в Загреб
60	Петър Оджаков	Русе, м.ж.	Юридически факултет в Русия
61	Райчо Каролев	Габрово, м.ж.	Духовна академия в Одеса
62	Антон Теохаров	София, м.ж.	Юридически факултет в Москва
63	Стефан Зографски	-	Юридически факултет в Одеса

THE EDUCATIONAL QUALIFICATION AND THE COUNCIL OF STATE ELECTIONS IN 1881

Kristian Mladenovski, PhD, Student

Veliko Tarnovo University "St. Cyril and St. Methodius"

Abstract: The State Council of the Principality of Bulgaria was established during the Regime of the Powers. The statute of the new institution was created by Professor Marin Drinov, and some of the state councilors were elected through two-stage elections. A certain age, educational, and administrative qualification was required to participate in the vote. The entire political elite of the country was included in the vote held in the autumn of 1881. A large part of the candidates had graduated from prestigious educational institutions in Western Europe and Russia, the largest group being doctors, followed by lawyers and seminarians.

Keywords: State Council; higher education; educational qualification; elections.

докторант Кристиан Младеновски

Исторически факултет

Великотърновски университет „Св. св. Кирил и Методий“

Велико Търново, ул. „Теодосий Търновски“ 2

E-mail: kristianmladenovski@abv.bg